

Lý Do Để Tạ Ơn Và Cầu Nguyện

Kinh Thánh Nghiên Cứu: *Phi-líp 1:1–18, 1 Cô-rinh-tô 13:1–8, Giê-rê-mi 17:9, Cô-lô-se 1:1–12, 1 Phi-e-rơ 1:4, Thi thiên 119:105, Ê-sai 30:21.*

Câu Gốc: “Tôi tin chắc rằng Đấng đã khởi làm việc lành trong anh em, sẽ làm trọn hết cho đến ngày của Đức Chúa Jêsus Christ” (*Phi-líp 1:6*).

Phao-lô cố ý bắt đầu các thư tín của mình với những lời chào hỏi—và tạ ơn. “Nguyên xin anh em được ân điển và sự bình an bởi Đức Chúa Trời, Cha chúng ta! . . .

Cảm tạ Đức Chúa Trời, là Cha Đức Chúa Jêsus Christ chúng ta” (*Cô-lô-se 1:2, 3*).

Như Phao-lô, chúng ta có nhiều điều để biết ơn. Chúng ta đã trải nghiệm biết bao ân điển của Đức Chúa Trời qua nhiều cách sâu sắc mà ngay cả các thiên sứ cũng không thể thấu hiểu. Cũng như với món quà bình an Chúa ban, nó bao gồm sự hòa thuận với Ngài và niềm hy vọng tuôn tràn từ tình yêu của Chúa.

Đối với đồng loại, chúng ta có thể cho và bày tỏ lòng cảm kích đối với người khác và hy vọng rằng mọi người sẽ trân trọng những điều chúng ta làm cho họ. Cha mẹ cầu nguyện cho con cái biết kính sợ Đức Chúa Trời, và một ngày nào đó, nếu không phải bây giờ, chúng quý trọng những hy sinh thực sự của cha mẹ đã nuôi nấng chúng cách tốt nhất họ có thể. Nhưng là người ai chẳng có lỗi lầm, và chúng ta học từ những lỗi lầm ấy.

Tuần này, chúng ta sẽ xem xét lời mở đầu tạ ơn và cầu nguyện của Phao-lô trong sách Phi-líp và Cô-lô-se. Đây là những lời có thể làm phong phú và củng cố đời sống cầu nguyện của chính chúng ta.

Học bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát, ngày 10 tháng 1.

Sự Thông Công Trong Phúc Âm

Đọc Phi-líp 1:3–8. Phao-lô biết ơn về điều gì? Ông đã đưa ra những lời đảm bảo nào cho người Phi-líp và tại sao điều đó là quan trọng?

Hội thánh tại Phi-líp đã được Phao-lô thành lập; do đó, qua thư ông, chúng ta có thể cảm thấy sự ấm áp của sự thông công trong Cơ Đốc giáo. Mặc dù xa cách hàng trăm dặm, Phao-lô, bị xiềng xích và giam cầm, vẫn mang trong lòng hội thánh và các tín hữu; ông nhớ mong họ “với lòng yêu dấu của Chúa Jêsus Christ” (*Phi-líp 1:8*); và tạ ơn Chúa vì họ. Lời cầu nguyện tạ ơn của Phao-lô cũng đã hé lộ sự cầu thay của Đức Chúa Giê-su cho chúng ta trên thiên đàng.

Trên bảng đeo ngực của thầy tế lễ thượng phẩm có 12 viên đá tượng trưng cho 12 chi phái Y-sơ-ra-ên. Dân sự phải ở “trong lòng ông” khi ông cầu thay cho họ (*Xuất 28:29*). Là Thầy Tế lễ Thượng phẩm của chúng ta tại đền thánh trên trời, Đức Chúa Giê-su mang theo tên của dân sự Ngài trước mặt Cha.

Phi-líp 1:3 nhấn mạnh mối thân thiết giữa Phao-lô và người Phi-líp. Câu này thường được dịch rằng Phao-lô nhớ đến họ trong lời cầu nguyện, nhưng cũng có thể ám chỉ đến việc họ nhớ đến ông. Điều này nhấn mạnh đến sự tương hỗ chặt chẽ mà họ chia sẻ, mà chữ “thông công” (tiếng Hy Lạp: *koinonia*) cũng nhấn mạnh. Vì Phao-lô đã thông công trong sự đau khổ của Đấng Christ (*Phi-líp 3:10*), nên những người Phi-líp “dự phần” trong sự đau khổ của Phao-lô và chia sẻ tài chính để hỗ trợ chức vụ của người (*Phi-líp 4:14, 15*). Sự tương hỗ này, vốn có “từ ngày đầu tiên cho đến bây giờ” (*Phi-líp 1:5*), khiến ông cảm tạ Chúa vì họ và cầu nguyện cho họ “với niềm vui mừng” (*Phi-líp 1:4*).

Điều thú vị là Phao-lô mô tả khá tích cực hoàn cảnh trong tù của mình—như để tạo cơ hội cho việc “bênh vực và làm chứng đạo Tin Lành” (*Phi-líp 1:7*). Việc ông dùng hai thuật ngữ pháp lý này cho thấy phiên tòa xét xử ông sắp xảy ra, và Phao-lô đang tích cực lôi kéo những người lính và khách viếng đến với phúc âm. Việc bênh vực phúc âm chống lại các cuộc tấn công, và xác nhận những chân lý vĩnh cửu của phúc âm là điều cần thiết. Phao-lô có vẻ như ít quan tâm đến tương lai của chính mình hơn là việc biện minh cho phúc âm. Dù sống hay chết, Phao-lô vẫn vững tin rằng Đức Chúa Trời sẽ làm trọn “công việc tốt lành” mà Ngài đã bắt đầu trong tất cả những ai tin cậy Ngài (*Phi-líp 1:6*).

Bạn hiểu thế nào về lời hứa Đức Chúa Trời sẽ làm trọn “công việc tốt lành trong anh em” (*Phi-líp 1:6*)? Liệu công việc này có bao giờ kết thúc trước khi Chúa tái lâm không?

Lời Cầu Nguyện Của Phao-lô

Vài năm trước, có một mục sư đã nói về những lời cầu nguyện xoay quanh tôi, tôi, tôi, và những nhu cầu hoặc mong muốn của tôi. Ông đã khéo léo mô tả chúng như "những lời cầu nguyện nhỏ nhen ích kỷ," bởi vì Đức Chúa Trời có những điều lớn lao hơn trong trí.

Đọc lời cầu nguyện của Phao-lô trong Phi-líp 1:9–11. Trọng tâm của lời cầu nguyện là gì và ông có những nguyện cầu to lớn nào? Lời cầu nguyện ấy cho bạn biết gì về sự cầu nguyện?

Lời cầu nguyện này chỉ có bốn mươi ba từ trong tiếng Hy Lạp, nhưng tóm tắt tất cả những mối quan tâm của Phao-lô, và sẽ được ông mở rộng hơn trong phần còn lại của bức thư: tình yêu thương, sự sáng suốt, sự chân thành, không xúc phạm, và sự công bình mà chúng ta có được qua Chúa Giê-su Christ. Cơ bản của lời cầu nguyện này, cũng như những lời bày tỏ lòng biết ơn của Phao-lô trước đó, là sự nhấn mạnh vào hội thánh như một toàn thể. Lời cầu nguyện của Phao-lô hoàn toàn tập trung vào người khác, thay mặt cho toàn thể hội thánh và cho sự phước hạnh của hội thánh. Chúng ta hãy xem kỹ hơn từng yếu tố của lời cầu nguyện:

Tình yêu thương ngày càng gia tăng. Phao-lô không chỉ cầu nguyện cho tình yêu thương được chan chứa hơn, mà còn được hướng dẫn theo một hướng cụ thể: “trong sự thông biết và sự suy hiểu” (*Phi-líp 1:9*). Nói về sự hiểu biết, nó không chỉ là sự hiểu biết về mặt trí tuệ, mà còn ám chỉ đến sự hiểu biết về những điều thuộc linh mà chỉ có thể đạt được qua mối tương giao với Đức Chúa Trời và nghiên cứu Lời Ngài (*Ê-phê-sô 1:17; Ê-phê-sô 4:13; 1 Ti-mô-thê 2:4*).

Sự sáng suốt. Phao-lô giải thích đây là việc “phân biệt điều gì là tốt lành” (nhận biết những điều có hại về mặt đạo đức) “và vì vậy được trong sạch và không chỗ trách được” (*Phi-líp 1:10*).

Sự chân thành. Trong tiếng Hy Lạp nó có nghĩa là “được phán xét bởi ánh sáng mặt trời” và ám chỉ sự trong sạch không tì vết của hành động: “Mọi điều mà Cơ Đốc nhân làm phải trong sáng như ánh sáng mặt trời.”—Ellen G. White, *Reflecting Christ*, tr. 71.

Không gây xúc phạm. Điều này có nghĩa là mình không trở thành chương ngại vật, không nói hoặc làm điều gì cản ngăn đức tin người khác.

Sự công bình qua Đấng Christ. Phao-lô đã nói nhiều về điều này trong các thư Rô-ma và Ga-la-ti và sẽ giải thích thêm trong Phi-líp 3. Chúng ta không có sự công bình của riêng mình mà chỉ có những gì chúng ta nhận được qua Đấng Christ.

Làm cách nào tình yêu của chúng ta có thể “ngày càng gia tăng” (Phi-líp 1:9)? Tại sao điều đó là quan trọng cho đời sống Cơ Đốc? (Xem thêm 1 Cô-rinh-tô 13:1–8.)

Áp Dụng Sự Sáng Suốt Thuộc Linh

Người Phi-líp rất đau buồn khi nghe tin Phao-lô bị cầm tù. Công việc của ông nay bị hạn chế nghiêm trọng. Ông không thể đi lại, không thể rao giảng, không thể đến thăm các nhà hội và giảng dạy mọi người về Chúa Giê-su là Đấng Mê-si, không thể gây dựng các hội thánh mới nữa. Người Phi-líp đã cử Êp-pa-phô-đích đến để xác định tình trạng của sứ đồ, để khích lệ ông và đảm bảo rằng các nhu cầu vật chất của ông được đáp ứng.

Đọc Phi-líp 1:12–18. Phao-lô đã xem việc ông bị giam cầm ra sao? Chúng ta học được bài học nào từ thái độ của ông, cho dù trong hoàn cảnh nào?

Sứ điệp mà Phao-lô gửi về, hẳn đã khiến người Phi-líp ngạc nhiên. Phao-lô nhìn hoàn cảnh của mình theo một góc nhìn khác. Sự sáng suốt thuộc linh đã khiến ông coi việc bị giam cầm là một điều tốt. Nó không hề cản trở công việc của ông, mà “thực sự giúp cho Tin Lành được tiến triển” (*Phi-líp 1:12*). Trong khi những người khác chỉ thấy xiềng xích và song sắt, Phao-lô lại thấy những người lính La Mã canh giữ ông là những linh hồn tiềm năng trong nước Đức Chúa Trời. Ông cũng thấy rằng việc ông bị giam cầm đã khuyến khích rất nhiều người khác tích cực hơn và quyết tâm hơn trong việc truyền bá phúc âm, mạnh dạn nói về Đấng Christ mà không sợ hậu quả.

Tuy khó tưởng tượng, nhưng một số người thực sự nghĩ rằng họ sẽ có lợi từ việc Phao-lô bị giam cầm. Họ cho rằng sự lu mờ của ông sẽ làm họ và sự giảng dạy của họ được chú ý đến hơn. Thật là một ví dụ mạnh mẽ nhưng đáng buồn về lòng ích kỷ của con người, ngay cả trong giáo hội. Như Giê-rê-mi đã nói từ lâu trước Phao-lô: “Lòng người ta là dối trá hơn mọi vật, và rất là xấu xa; ai có thể biết được?” (*Giê-rê-mi 17:9*).

Ngược lại, và may mắn thay, một số người hầu việc tín trung cũng trở nên nhiệt thành hơn trong việc truyền bá phúc âm. Họ rất thương mến Phao-lô, và khi chứng kiến những hoạn nạn ông phải chịu đựng vì đức tin của ông, đã khiến họ tin cậy Đấng Christ hơn và mạnh dạn hơn vì danh Ngài. Họ dám đến nơi mà trước đây họ sợ hãi; họ dám lên tiếng trong những tình huống mà trước đây họ im lặng. Đức tin ấy khiến càng nhiều người hơn tin nhận Đấng Christ và truyền bá phúc âm cứu rỗi.

Bạn đã học được bài học nào từ những kinh nghiệm, mặc dù tồi tệ, nhưng cũng mang lại một số lợi ích? Trong những trường hợp lợi ích có thể không rõ ràng, làm sao chúng ta có thể học cách tin cậy Chúa bất kể ra sao?

Trái Của Phúc Âm

Mối quan hệ của Phao-lô với người Cô-lô-se khác với người Phi-líp. Ông đã kể họ trong số những người “chưa thấy mặt tôi về phần xác” (Cô-lô-se 2:1). Tuy nhiên, Phao-lô bảo đảm với họ, như ông đã làm với người Phi-líp, rằng ông tạ ơn Chúa vì họ và “luôn” cầu nguyện cho họ.

Đọc Cô-lô-se 1:3-8. Phao-lô tạ ơn Chúa ba điều gì?

Phao-lô tập hợp ba đức tính mà ông đề cập ở những nơi khác: đức tin, hy vọng và tình yêu thương (xem 1 Cô-rinh-tô 13:13, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 1:3, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 5:8). Lưu ý rằng Phao-lô không ghi nhận công sức của người Cô-lô-se về những điều này. Ông tạ ơn Chúa Cha, vì những đức tính ấy là những ân tứ “tốt lành và trọn vẹn” mà chúng ta nhận được từ Ngài (Gia-cơ 1:17). Khi thấy được tình yêu mà Đức Chúa Trời dành cho chúng ta, điều ấy sẽ dẫn chúng ta đến đức tin nơi Đấng Christ (Ê-phê-sô 2:4-8), và chúng ta nhận được hy vọng của thiên đàng. Phi-e-rơ mô tả đó là “một cơ nghiệp không hư nát, không ô uế, không suy tàn, để dành cho anh em trên trời” (1 Phi-e-rơ 1:4).

Phao-lô cũng nhấn mạnh rằng phúc âm là đáng tin cậy vì nó dựa trên “lời nói chân thật.” Đây là một điển đạt mà Phao-lô dùng ở những nơi khác khi nói đến lời được soi dẫn của Đức Chúa Trời (xem 2 Cô-rinh-tô 6:7, 2 Ti-mô-thê 2:15). Không giống như “lời của loài người,” nó hành động “cách hiệu quả” trong những ai tin (1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:13) và hoàn thành ý muốn của Đức Chúa Trời (Ê-sai 55:11). Vì vậy, khi phúc âm được rao giảng, quyền năng của Đức Chúa Trời được bày tỏ qua việc làm của Đức Thánh Linh trong lòng người nghe, và người ta đáp ứng lại. Chính phúc âm tạo ra bông trái vì đó là “lời sự sống” (Phi-líp 2:16).

Có lẽ điều diệu kỳ nhất là sự lan truyền của phúc âm trong một thời gian ngắn như vậy. Trong khoảng ba mươi năm sau khi Đấng Christ chết và sống lại, Phao-lô đã có thể nói rằng phúc âm đã lan truyền “khắp thế giới” (Cô-lô-se 1:6). Sau đó, ông nói rằng phúc âm “đã được rao giảng cho mọi tạo vật dưới trời” (Cô-lô-se 1:23). Hệ thống đường bộ bao quát của La Mã giúp cho việc giao tiếp và đi lại dễ dàng, do đó các thư tín của Phao-lô đã được truyền bá rộng rãi và nhanh chóng đến như vậy. Nhưng chính quyền năng của Đức Chúa Trời hoạt động qua lời Chúa đã sinh ra sự sống thuộc linh trong mỗi người (Gia-cơ 1:18, 1 Phi-e-rơ 1:23), khiến họ trở thành một tạo vật mới trong Đấng Christ (2 Cô-rinh-tô 5:17).

Trong Cô-lô-se 1:5, Phao-lô viết về “hy vọng dành sẵn cho anh em trên trời.” Bạn hiểu gì về hy vọng đó, và tại sao nó lại áp dụng cho cá nhân chúng ta, dầu chúng ta thực sự không xứng đáng?

Sức Mạnh Của Lời Cầu Nguyện

Đọc Cô-lô-se 1:9–12. Bạn thấy những cầu xin cụ thể nào trong lời cầu nguyện của Phao-lô?

Phao-lô cầu nguyện xin “cho anh em được đầy đầy sự hiểu biết về ý muốn của Ngài.” Phao-lô mô tả việc biết ý muốn của Đức Chúa Trời là “sự khôn ngoan và sự hiểu biết thiêng liêng” (Cô-lô-se 1:9). Chúng ta có sự khôn ngoan, trước hết, bằng cách hoàn toàn tin cậy Đức Chúa Trời, sẵn lòng làm theo ý muốn Ngài (Giăng 7:17), và không dựa vào sự hiểu biết của riêng mình (Châm ngôn 3:5). Nhưng câu hỏi thường nảy ra là “Ý muốn của Đức Chúa Trời cho tôi trong hoàn cảnh này là gì?” Chúng ta có thể thành tâm tìm biết ý muốn của Đức Chúa Trời qua ba nguồn sau đây:

1. Nguồn quan trọng nhất cho sự khôn ngoan chính là Kinh Thánh. “Lời Chúa là ngọn đèn cho chân tôi, ánh sáng cho đường lối tôi” (Thi thiên 119:105).

2. Ý muốn và sự dẫn dắt của Chúa cũng có thể được biết đến qua những hoàn cảnh quan phòng, bằng cách cầu xin Ngài mở hoặc đóng các cánh cửa (Cô-lô-se 4:3).

3. Đức Thánh Linh hướng dẫn chúng ta một khi chúng ta đã học cách nhận ra tiếng nói của Ngài: “Khi các người xê qua bên hữu hoặc bên tả, tai các người sẽ nghe có tiếng đằng sau mình rằng: Đây là đường đây, hãy noi theo!” (Ê-sai 30:21).

Phao-lô cầu nguyện cho người Cô-lô-se rằng họ “ăn ở cách xứng đáng với Chúa” (Cô-lô-se 1:10). Tất nhiên, không ai vốn dĩ “xứng đáng,” nhưng Đức Chúa Trời kể chúng ta là xứng đáng bởi ân điển của Ngài và kêu gọi chúng ta sống theo sự kêu gọi cao cả đó (Ê-phê-sô 4:1, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 2:12). Chỉ riêng trong lá thư này, Phao-lô dùng động từ “bước đi” hoặc “cư xử” hoặc “ăn ở” thêm ba lần nữa (Cô-lô-se 2:6; 3:7; 4:5). Điều ấy có nghĩa là sống và hành động theo luật pháp của Chúa (Xuất 18:20)—điều chỉ có thể thực hiện được qua sự hướng dẫn của Đức Thánh Linh (Ê-xê-chi-ên 36:27).

Phao-lô cũng cầu nguyện rằng đời sống của họ (và của chúng ta) có thể “hoàn toàn đẹp lòng” Chúa và sau đó liệt kê một số cách để thực hiện: “Kết quả trong mọi việc lành” (Cô-lô-se 1:9, 10); sau đó “tăng trưởng trong sự hiểu biết Đức Chúa Trời” (Cô-lô-se 1:10); và cuối cùng là “tạ ơn” (Cô-lô-se 1:12).

Nếu có ai hỏi, “Làm sao bạn biết rằng Đức Chúa Trời đang dẫn dắt bạn theo hướng này hay hướng khác?”, bạn sẽ trả lời như thế nào—và tại sao?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: “Nhiều người không thể dự tính kế hoạch chắc chắn cho tương lai. Đời sống họ không ổn định. Họ không suy đoán được kết quả của các sự việc, và điều này thường khiến họ lo lắng và bất an. Chúng ta hãy nhớ rằng cuộc đời của con cái Chúa trên thế giới này là cuộc đời của một kẻ hành hương. Chúng ta không có sự khôn ngoan để lập kế hoạch cho cuộc đời của chính mình. Chúng ta không thể định hình tương lai. ‘Bởi đức tin, Áp-ra-ham vâng lời Chúa gọi, đi đến xứ mình sẽ nhận làm cơ nghiệp; người đi mà không biết mình đi đâu.’ Hê-bơ-rơ 11:8.

“Trong cuộc đời trên trần gian, Đấng Christ không lập kế hoạch cho chính mình. Ngài chấp nhận kế hoạch của Đức Chúa Trời dành cho Ngài, và từng ngày, Đức Chúa Cha đã tỏ bày chương trình của Ngài. Vì vậy, chúng ta nên phụ thuộc vào Đức Chúa Trời, để cuộc đời chúng ta có thể đơn giản là thực hiện theo ý muốn Ngài. Khi chúng ta giao phó đường lối mình cho Ngài, Ngài sẽ chỉ dẫn bước chân của chúng ta.

“Quá nhiều người, trong việc lập kế hoạch cho một tương lai huy hoàng, đã hoàn toàn thất bại. Hãy để Đức Chúa Trời lập kế hoạch cho bạn. Như một đứa trẻ, hãy tin cậy vào sự hướng dẫn của Ngài, Đấng sẽ ‘giữ chân các thánh của Ngài.’ 1 Sa-mu-ên 2:9.

Đức Chúa Trời không bao giờ dẫn dắt con cái Ngài theo cách khác với điều mà chính họ muốn được Ngài dẫn dắt, vì họ có thể thấy được kết quả từ lúc khởi đầu và hiểu được vinh quang của mục đích mà họ đang hoàn thành với tư cách là những người cùng cộng tác với Ngài.”—Ellen G. White, *The Ministry of Healing*, tr. 478, 479.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. Trong tuần qua có những điều gì khiến bạn biết ơn? Có thể có nhiều điều để bạn biết ơn mà bạn không nghĩ đến?
2. Suy ngẫm về câu cuối trong lời trích dẫn của Ellen G. White ở trên. Đó là một tuyên bố đức tin rất mạnh mẽ. Làm sao bạn có thể học cách tin cậy Đức Chúa Trời một cách sâu sắc như vậy?
3. “Trong bốn mươi năm, sự vô tín, lầm bầm và phản loạn đã ngăn cản dân Y-sơ-ra-ên cổ đại vào đất Ca-na-an. Những tội lỗi tương tự đã trì hoãn việc dân Y-sơ-ra-ên hiện đại bước vào xứ Ca-na-an trên trời. Trong cả hai trường hợp, lời hứa của Đức Chúa Trời đều không có lỗi. Chính sự vô tín, tính thế tục, sự không thánh khiết và sự xung đột giữa những người xưng nhận Chúa đã giữ chúng ta trong thế giới tội lỗi và đau khổ này trong nhiều năm. Nếu hội thánh của Đấng Christ đã thực hiện công việc được chỉ định của mình như Chúa đã giao phó, thì toàn thể thế giới trước đây đã được cảnh báo và Đức Chúa Giê-su đã đến trái đất của chúng ta trong quyền năng và vinh quang lớn lao.”—Ellen G. White, *Last Day Events*, tr. 38.